

τὴν Βάσω, λέγει πρὸς αὐτήν. — Μὴ σεκλετίζεσαι· μὴ κλαῖς. Τὰ δάκρυα αὐτὰ θὰ σοῦ βγοῦνε ὕστερα σὲ καλὸ· ὅποιος σὲ κάνει καὶ κλαῖς, σ' ἀγαπάει πῶς πολὺ ἀπὸ 'κεινὸν ποῦ σοῦ κάνει καὶ γελαῖς.

Μικρὸς φόφος βημάτων ἠκούσθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν τῇ αὐλῇ. Ἦτον ὁ φόφος τῶν ἐλαφρῶν τοῦ Λάμπρου βημάτων. Ἄμα πατήσας τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας καὶ ἔσθη ἐν αὐτῷ ὡς ἀπολιθωθεῖς. Ἐγγὺς ἠσθάνθη καθ' ὄλον του τὸ σῶμα, ἰδὼν τὴν Βάσω πλημμυροῦσαν εἰς δάκρυα. Ἡ γραῖα Κατερίνα ἠτένισεν αὐτὸν μὲ βλέμμα πολλὰ σημαῖνον, ὁ δὲ Γερογεῶργος ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, ὡς τὸν εἶδε. Ὁ νεαρὸς βοσκὸς ἤρξατο νοῶν πόθεν προήρχοντο τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ τῆς Βάσως. Ἡ συγκίνησις, ἣν ἠσθάνθη ἐν ἀρχῇ, βλέπων δακρῦοῦσαν ἐκείνην χάριν τῆς ὁποίας θὰ ἐθυσίαζε πᾶσαν ἀπόλαυσιν ὅπως οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμήν τὴν λυπήσῃ, μετεβλήθη εἰς ὀργήν, ἀναλογιζομένου ὅτι οὐδὲ διὰ μιᾶς λέξεως ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ καὶ παρηγορήσῃ ἐκείνην, ὑπὲρ ἧς εὐκόλως θὰ παρῆχε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Προσέβλεψε μελαγχολικῶς τὴν Βάσω καὶ στραφείς περὶ ἑαυτὸν ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λέξιν.

— Πὲς ἐκεινοῦ νὰ φύγῃ! Ὅχι· πὲς του νὰ ῥθῆ νὰ πληρωθῇ τὴ βόγα του καὶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὰ μάτια μου, λέγει ὁ Γερογεῶργος πρὸς τὴν γραῖαν Κατερίνα.

— Ὅχι, κουμπάρε, ἀπεκρίθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ γραῖα. Μὴ τὸν διώξῃς, γιατί θὰ βγῆ τότε στὸ χωριὸ νὰ μᾶς βεζίλεψῃ γιὰ ἐγδίκησι.

— Καλὲ κουμπάρα, τί λές; Νὰ μὴ τὸν διώξω; Νὰ ἀφήσω τὸ λύκο μέσ' στὸ σπίτι μου, ποῦ τὸ νόμισε ἀλώων ν' ἀλωνίσῃ;

— Ὅχι, δὲ θὰ τὸν ἀφήσῃς στὸ σπίτι σου, οὐδὲ θὰ πατήσῃ πια ἐδῶ τὸ πόδι του. Θὰ τὸν ὀρκίσουμε νὰ μὴ

ῥθῆ πια στὸ σπίτι. Θὰ ἦνε παντοτεινὰ στὴ στάνη. Ἐγὼ θὰ ἦμαι ἐδῶ. Ἀγροίκαμε, κουμπάρε, ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ σου καὶ τὸ καλὸ τοῦ κοριτσιοῦ. Θέλεις μαθὲ νὰ γίνῃ τούμπανο στὸ χωριό; Νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος; Τώρα νὰ τὸν πιάσουμε μὲ τὸ καλὸ, ὅσο νὰ ῥαντρεφτῇ τὸ κορίτσι, καὶ ὕστερα διωχτονε. Ἐγὼ νίφτω τὰ χέρια μου· νοικοκύρῃς εἶσαι, κάμε ὅ,τι θέλεις.

Οἱ λόγοι τῆς γραίας ἐπενήργησαν αὐθιρῆ ἐπὶ τοῦ Γερογεῶργου. Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς τῷ ἐφάνησαν τοσοῦτον λογικά, τοσοῦτον ἀκαταμάχητα, ὥστε χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἐπὶ μακρὸν „κάμε ὅ,τι σὲ φωτίζει ὁ Θεός!“ λέγει πρὸς αὐτήν καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ ἕτερον τῆς οἰκίας δωμάτιον.

Ἡ γραῖα, καλέσασα τὸν Λάμπρον, ὅστις εὕρισκετο εἰσέτι ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας, τῷ λέγει — Λάμπρο, εἶσαι καλὸ καὶ τίμο παλληκάρι. Ὁ Γερογεῶργος σὲ εἶχε ἀπὸ καλὸ μάτι....

— Καλὰ . . . πὲς παστρικά, τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς, ἀπεκρίθη μετ' ἀνυπομονησίας οὗτος, διακόπτων τὴν γραῖαν.

— Νά! . . . γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Γερογεῶργου, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ του καὶ γιὰ τὸ καλὸ σου, νὰ κάνῃς ὄρκο νὰ μὴ ἔρχεσαι πῶς στὸ σπίτι. Νὰ κάθῃσαι παντοτεινὰ στὴ στάνη. Ὁ νεαρὸς βοσκὸς οὐδεμίαν εἶχε πλέον ἀμφιβολίαν περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἐν τῷ οἴκῳ θλιβερᾶς σκηνῆς, ἧς ἐπῆρξε μάρτυς. Προσέβλεψε τὴν Βάσω, ἧς τὰ δάκρυα ἔβρεχον τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς, καὶ στεναῖζας βαθέως, ἀπεκρίθη „οὔτε στὸ σπίτι, οὔτε στὸ χωριὸ πια θὰ ἔρθω. Πέρνω ὄρκο γι' αὐτό.“ — Καὶ ἀληθῶς! Τί ἦτο πλέον τὸ χωριὸν δι' αὐτὸν ἄνευ τῆς Βάσως; Ἀχαρὶς ἐρημία ἄνευ θεληγῆτρου! Κάλλιον οἱ στεναγμοὶ του νὰ ἀντηχῶσιν εἰς τὰς φάραγγας καὶ τοὺς δρυμοὺς τῶν ὀρέων, παρὰ νὰ ἀποπνίγωνται ἐντὸς τοῦ χωριοῦ, μὴ δυναμένου νὰ ἀντικρύσῃ τὸ ποθητὸν τῆς ἐρωμένης του βλέμμα!

(ἔπεται συνέχεια.)

1. Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ, μήτηρ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας (ἐν σελ. 263). Ἡ μήτηρ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας, ἡ αὐτοκράτειρα Βικτωρία, εἶνε ἡ πρεσβυτάτη θυγάτηρ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας, ἐγεννήθη δὲ τῇ 21. Νοεμβρίου 1840. Τῇ 25. Ἰανουαρίου 1858 ἐτελέσθησαν ἐν Λονδίῳ οἱ γάμοι αὐτῆς μετὰ τοῦ πρίγκηπος Φρειδερίκου (τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος ἀιμνήστου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Γ'). Ἐκ τῶν γάμων τούτων ἐγένοντο αὐτοῖς τέσσαρες υἱοὶ καὶ τέσσαρες θυγατέρες. Ὁ πρῶτος αὐτῶν υἱός, ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Β'. ἐγεννήθη τῇ 27. Ἰανουαρίου 1859, μετ' αὐτὸν δὲ τῇ 24. Ἰουλίου 1860 ἐγεννήθη ἡ πριγκιπίσσα Σαρλόττα (ἡ νῦν πριγκιπίσσα διάδοχος τοῦ Μείνιγγεν), τῇ 14. Αὐγούστου 1862 ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος, τῇ 15. Σεπτεμβρίου 1864 ὁ πρίγκηψ Σειγμοῦδος (ἀποθ. 1866), τῇ 14. Ἀπριλίου 1866 ἡ πριγκιπίσσα Βικτωρία, τῇ 10. Φεβρουαρίου 1868 ὁ πρίγκηψ Βαλδεμάρκος (ἀποθ. 1879), τῇ 14. Ἰουνίου 1870 ἡ πριγκιπίσσα Σοφία, καὶ τῇ 22. Ἀπριλίου 1872 ἡ πριγκιπίσσα Μαργαρίτα.

2. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΚΑΙ Η ΜΝΗΣΤΗ ΑΥΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ (ἴδε σελ. 263).

3. ΡΩΜΑΙΑ ΜΗΤΗΡ. Εἰκὼν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Amos Cassioli (ἐν σελ. 271). Ἡ ὄραία καὶ περικαλλῆς Ῥωμαία, ἡ νεαρὰ μήτηρ, ζυγίζει μετ' ἀπαραιμίλου χάριτος ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς τὸ μικρότερον τῶν δύο ἀρτιγεννητῶν τέκνων τῆς, ἅτινα πρόκειται νὰ λάβωσι τὸ πρῶτον λουτρόν των. Φαίνεται σκεπτομένη περὶ τοῦ μέλλοντός των καὶ διαλογιζομένη, ἂν ἴσως καὶ αὐτοὶ ποτε θὰ περιβληθῶσι τῶσον ὑψηλὰς ἀρχάς, ὡς ὁ πατήρ των, ἂν θὰ διαδραματίσωσι καὶ αὐτοὶ ποτε τῶσφ σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ θ' ἀναφανῶσιν ἡγέται τοῦ πλήθους ὡς ὁ ἀποτρόπαιος Κράσσος, ὅστις αὐτὴν τὴν ἰδίαν, τὴν ὄραίαν καὶ περιζήτητον Ὀκταβίαν, ἐζήτησεν εἰς γάμον παρὰ τοῦ πατρός τῆς ποτέ. Ἡ Ὀκταβία εἶνε ἀριστοκρατικὴ γυνή, μισεῖ τὸν ταπεινὸν καὶ ἀγενῆ ὄχλον, καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς τὸ γένος ἀνήκει εἰς τὰ εὐγενέστατα γένη τῶν ἰσπέων. Ἐν τοσοῦτῳ τὰ μικρὰ ἀγωνίζονται πεισματῶδη ἀγῶνα περὶ τὸν πόδα τῆς μητρός. Ἄρά γε ὁ ἀγὼν οὗτος ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰς σοβαρὰς σκέψεις τῆς μητρός νὰ ἔχῃ συμβολικὴν τινα σημασίαν;